

ကြွေဖယောင်း

မကြာခင် ချစ်မည်မျှ

(အပိုင်း ၁)

"တို့ အကူညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့ ဘာဘာ"

အသံချို့ချို့ မျက်နှာ လှလှလေးနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ခွင့်တောင်း
လာခြင်းကြောင့် ဖတ်လက်စ စာအုပ်လေးကို ကြိုးစလေးညှပ်ကာ ပိတ်
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တည်ငြိမ်သည့် မျက်နှာလေးနှင့် မော့ကြည့်လိုက်
၏။

"ဘာဘာ ကူညီနိုင်တာ ဆိုရင်တော့ ကူညီပါမယ်။ ဘာကိစ္စများ လဲ"

"တို့ အကူညီတောင်းတာကို သေချာ စဉ်းစားပေးပါနော်"

"ဘာဘာက ဘာပဲလုပ်လုပ် အလေးထားပါတယ်"

"ဒါဆို တို့ ပြောမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ"

သူမက လေးပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ပတ်လှည့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။ ပြီး
မှ တိုးညှင်းသော အသံလေးဖြင့် ဘာဘာကို ပြောလေသည်။

"တို့ နဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို နီးစပ်အောင် လုပ်ပေးပါ။ ပြီး
တော့ သူ့ရဲ့ အကြင်နာတွေလည်း တို့ ရချင်တယ်"

အကူညီလာတောင်းတဲ့ သူတိုင်းဟာ ဒီအကြောင်းရာတွေချည်း ဖြစ်
နေတာကြောင့် ဘာဘာ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ သူမသာ အခြားအကူညီ

တောင်းခဲ့လျှင် စိတ်ထက်သန်စွာ ကူညီမိမှာ အမှန်ပင်။ အခုတော့ ငြင်းဖို့ သာ ရှိတော့သည် ။

"ဘာဘာ တောင်းပန်ပါတယ်။ မကူညီနိုင်ပါဘူး"

"အဲဒီလို အပြတ်ကြီးတော့ မငြင်းလိုက်ပါနဲ့ ။ တို့ ဘာဘုအဆီကို ရောက်လာဖို့ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားခဲ့ပြီးမှ ရောက်ခဲ့တာပါ။ ဒီလိုကြီးတော့ မငြင်းပါနဲ့ "

"စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး ... မကူညီနိုင်ဘူး"

"ဘာဘာသာ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးပါ။ တို့ ဘာဘုအတွက် ဆယ်ပုံး အကျိုးပြုမယ်"

ဆယ်ပုံးဆိုသည့် အသံကြောင့် ဘာဘာ ခဏတော့ တိတ်သွား၏။ အစကတော့ မကူညီဘူး လုပ်ထားပေမဲ့ ပိုက်ဆံအသံကြားရင် မနေနိုင်တာ ဘာဘုအကျင့်။ အခုလည်း ဆယ်သိန်းဆိုတာ နည်းသလား။ ကျောင်းသူအချင်းချင်း သူမကလည်း ကိုယ့်ကို ဆယ်ပုံးပေးပြီး အကူညီ တောင်းသည် ဆိုတော့ တစ်ဖက်က ကောင်လေးဟာ သာမန် ရုပ်ရှိရေလျှံတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

"အိုကေလေ ... ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မယုံလို့ တော့ မဟုတ်ဘူး နော် ... ဘာဘုလက်ကို ရေအရင်ဆိုမှ ရမယ်"

ဘာဘုဘက်က ကြိုပြီး ငွေတောင်းလိုက်ပေမဲ့ သူမကလည်း သဘောတူလေသည် ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူမကလည်း ဘာဘုကို အကူညီတောင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာဘု အရည်အချင်းကို ငွေနဲ့ လာဝယ်ခြင်းပင်။ ဒါတွေက ဘာဘုအတွက်တော့ အရေးမကြီးပါ။ တခြားလူတွေ ဘယ်လိုထင်ထင် ဘာဘု အတွက်ကတော့ ငွေရှိရင် အိုကေပဲ။

"ဒါဆို နင် လက်ခံလိုက်တယ်ပေါ့ ဘာဘာ"

"အင်းလေ ... "

"နင်ကလည်း ဟာ ... ကိုယ်က ပိုက်ဆံကို ကုန်းကောက်စရာမရှိ ဆင်းရဲမွဲတေ နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ပြီးတော့ ကျောင်းသူ အချင်းချင်းကို ဆယ်သိန်းတောင် တောင်းရတယ်လို့ "

"အေးလေ "

"ဟ ... ငါတောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး မချောတို့ ရယ်။ သူက စပြီးဈေး ညှိတာ "

"ဒါဆိုလည်း နင်သေချာ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို ချည်းကပ်ဖို့ အတွက် ဆယ်သိန်းတောင် ပေးတယ် ဆိုတော့ အဲဒီ ကောင်လေးက သာမန်ဟုတ်ပါ့မလား"

"အဲဒီအပိုင်းက ငါနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူးလေ။ ငါ့အပိုင်းက သူပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကိုယူတယ် သူတို့ နှစ်ယောက် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးမယ်။ ဒါပဲ"

သူ့စကားကို သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံး ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်ကုန်ကြ သည် ။ ဒါတွေကလည်း အဆန်းတော့မဟုတ်ပေ ဘာဘာ ဒီလိုလုပ်တိုင်း သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ခါမှ သဘောမတူခဲ့ပေ။

"ဘာဘာ ... "

"ပြော ... "

"နင် ... ဒီလိုလုပ်တာ နင့်အိမ်ကလူတွေ ဘယ်သူမှ မသိဘူးလားဟင် "

"သူတို့ သိလည်း ငါရမစိုက်ဘူး စဲရာ"

"ဒါပေမဲ့ နင်ဒီလိုလုပ်ပြီး မိန်းကလေးတွေဘက်က ကူညီတာ ကောင်းပေမဲ့ အံ့မကျတဲ့ နှလုံးသားက ဖောက်ပြန်ရင် မိန်းကလေးဘက် က နစ်နာမှာ "

"နင်တို့ ကို ငါပြောပြမယ်။ ငါကူညီလိုက်လို့ ရတဲ့ လူကို ကူညီမယ် ဟာ။ ဒါပေမဲ့ ငါကြိုးစား ကြည့်ပေးလို့ မှ မရရင် ငါရပ်ပစ်လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပြီး ငွေပြန်ပေးလိုက်မယ်"

"ဒီလိုလုပ်တော့ နင့်ကို သူတို့ က ယုံကြည်မှု နည်းသွားမှာ ပေါ့"

"ငဲ့ဆီရောက်လာတယ် ဆိုကတည်းက သူတို့ ရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ငါ အပြည့်အဝ ရထားလို့ ပဲ"

"ဟုတ်ပါပြီရှင် ပြောမရလည်း မပြောတော့ဘူး"

"အဲဒီလိုလိမ္မာမှ ပေါ့ ... ဟဲ ... ဟဲ"

နောက်ဆုံးတော့လည်း ဘာဘာ့ကို သူငယ်ချင်းတွေ လွှတ်ပေးထား လိုက်တော့သည် ။ ဘာဘာ့အတွက် စိုးရိမ်ပေမဲ့ ဘာကို စိုးရိမ်တာလည်း ဟု မေးလာလျှင်လည်း သူမတို့ မှာ ဖြေစရာမရှိပေ။

"ရောက်နေတာ ကြာပြီလား ... "

"ငါးမိနစ်တော့ ကျော်သွားပြီ"

"ဆောရီးပါနော်"

"ရပါတယ်"

"ဒါက တို့ ပြောထားတဲ့ အတိုင်း ဆယ်ပုံး။ ဒါက ဓာတ်ပုံ"

သူမပေးသည့် ပိုက်ဆံကိုရော ဓာတ်ပုံကိုပါ သူယူလိုက်သည် ။ ပြီး
တော့ ပုံကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

"ဘာဘာတစ်ခုတော့ ပြောမယ်နော်"

"ပြောပါ"

"ဘာဘာ ဒီလူကို စမ်းကြည့်လို့ ငါးမိနစ်အတွင်းမှာ တုံ့ပြန်မှု မရှိရင်
ငွေနဲ့ အတူ ပုံကိုပြန်ပေးမယ်။ ပြောချင်တာကတော့ အာမ မခံဘူးဆိုတာ
ပဲ"

"အိုကေ ... ဘာဘာ ကြိုးစားကြည့်ပေးပါ။ ဘာဘာ့ အကူညီနဲ့
တောင် မရဘူးဆိုရင်လည်း တို့ သူ့ကို လက်လျှော့မှာ "

"မိုက်တယ် ... အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်နေရမယ်။ ဒါဆို သူနဲ့ မျက်ချင်းဆိုင် ဆုံ
လို့ ရတဲ့ နေရာပြောပါ။ ပြီးရင် ယူလည်း ဘာဘာ့ဘေးမှာ ရှိနေရမယ်"

"တို့ နဲ့ လိုက်ခဲ့။ ပြီးတော့ တို့ နာမည်လည်း မှတ်ထား စူးယွန်းတဲ့ "

"အိုကေ ... မှတ်ထားလိုက်ပြီ"

နှစ်ယောက်အတူတူ လျှောက်သွားကြရာ အသစ်ဖွင့်ထားသည့် musi
c ကန်တင်းရောက်တော့ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ စူးယွန်းဆိုသည့် သူမနဲ့ အတူ
ဝင်သွား လိုက်သည် နှင့် မျက်လုံးအချို့ဟာ ဘာဘာ့ဆီမှာ ပါ ဝဲ လာလေ

သည် ။ စူးယွန်းက ခေတ်ဆန်ဆန်နဲ့ တော်တော်လေးကို စွဲမတ်စရာ ကောင်းလှအောင် လှပါပေသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှ အပြစ်ဟူ၍ ပြစရာပင် မရှိပါ။ ဒီလို မိန်းကလေးက ဘာဘာဆီ အကူညီလာတောင်းတာ ထူးတော့ထူးသား။ ပြီးတော့ သူမ အကူညီတောင်းသည့် သူကလည်း သူမ လိုပင် ခေတ်ဆန်ဆန်နဲ့ စတိုင်ကျသူ တစ်ဦးပါပဲ။

ဘာဘာကတော့ အင်္ကျီကို ယောက်ျားလေး ရုပ်အဆင်းတွေဝတ်ပြီး ထဘီပြောင်တွေသာ ဝတ်သည် ။ ဆံပင်ကိုလည်း သာမန်အနောက်သို့ လှန်စည်းထား၏။ မျက်မှန်ကတော့ ဘာဘာရဲ့ လက်စွဲတော်မို့ ဘယ်သွားသွား မပါမဖြစ်။

"ဟိုမှာ ... သူထိုင်နေတယ် ဘာဘာ"

သူမ ပြောသည့်ဘက်ကို သူတစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံဖို့ မလွယ်သည့် အနေအထားမို့ ထင်ခုံပြောင်းမှ ဖြစ်မည်။ နေရာတွေ လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ စူးယွန်းကောင်လေးနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံဖို့ အဆင်ပြေမည့်ခုံမှာ လူက ရှိနေပြီးသား ဖြစ်နေလေသည် ။ ဘာဘာပဲ ထိုဝိုင်းကို ထသွားကာ ...

"တစ်စိတ်လောက်ရှင့် ... ခုံချင်း ချိန်းပေးလို့ ရမလား။ ဟိုဘက်ခုံနဲ့ ပါ"

စကားလည်း ပြောရင်း စူးယွန်း ထိုင်နေသည့် ခုံလေးကိုပါ ညွှန်ပြလိုက်၏။

ကိုယ့်အရှေ့ တည့်တည့် လာပြီး နေရာဖယ်ခိုင်းသည့် မိန်းကလေးကို နေစစ်မီး ပေစောင်းစောင်း ကြည့်နေသော်လည်း သဘောကောင်းသော ယောက်ဖလောင်းတို့ က နေရာတောင် ရွှေ့နေကြလေသည် ။ ကိုယ်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့သည် မို့ နေစစ်မီး အောင့်သက်သက်နဲ့ ရွှေ့

ပေးလိုက်ရ၏။

"ဒီခုံလည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟ"

မင်းခ က ခုံကို ဟိုလှန်သည် လှန် လုပ်သလို ကြည့်ပြီးပြော၏။ ကျန်
တဲ့ သူတွေကတော့ စားစရာရှိတာ စားကာ စကားတပြောပြောနဲ့ ပွဲကျ
နေလေသည် ။

"ဟိတ် ဟျောင့်တွေ ... ငါ့လည်း အဖတ်လုပ်ကြပါဦးဟ ... "

"ဘာမှ မလုပ်ဘူး ... မင်းဘာသာ ဘူးထပြီး လဲပေးတုန်းက လဲပေး
ပြီးပြီဘာမှ ပြောမနေနဲ့ တော့"

နေစစ်မီး ဟောက်တော့ မင်းခ မျက်နှာလေး ငယ်သွားကာ ...

"တော်တော် လှတယ်နော်"

"ဖြန်း ... အား ... "

ဘေးကနေ ထူးသာနဲ့ အံ့စော တို့ ရဲ့ လက်ဝါးစာကြောင့် မင်းခ
ကျောကော့သွားလေသည် ။

"နှာဘူးက ထလို့ ကို မပြီးတော့ဘူး"

"လှလို့ လှတယ် ပြောတာကို"

"ဘာလဲ မျက်မှန်နဲ့ တစ်ယောက်ကို ပြောတာလား"

"သေလိုက်ပါလားကွာ။ ဒီဘက်က အလန်းဇယားလေးကို ပြောတာ
ကွ"

"မသိပါဘူး။ ရုပ်အင်္ကျီဝတ်ပြီး မျက်မှန်နဲ့ သူကိုများ ပြောတာလားလို့
။ သူက နေရာဖယ်ခိုင်းခဲ့တာ ဆိုတော့ ဟင်း ... ဟင်း ..."

ဘာသာနဲ့ စူးယွန်းကို ကြည့်ပြီး စနောက်နေတာကို နေစစ်မီး သိပါသည်။ သို့သော် နဂိုတည်းက မလိုအပ်ရင် စကားသိပ်မပြောသူမို့ ကိုယ့်ဘာသာ နေနေလိုက်သည်။

ဘာသာ ထိုကောင်လေးရဲ့ မျက်လုံးတွေကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ အသက်ကိုဝဝရှူကာ မျက်တောင်မခက်ဘဲ ထိုကောင်လေးကို စူးစိုက်ကြည့် နေလိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်က စူးယွန်းလက်ကို ကိုင်ကာ ဘာဘာလက်ပေါ် တင်ထားသည်။ ဘာသာ စိုက်ကြည့်နေတာကို ကောင်လေး မသိသေးပါ။ သို့သော် ဘာသာ ဆက်ကြည့်နေသည်။ စူးယွန်းရဲ့ လက်ကိုလည်း ထပ်လျက် ကိုင်ထားဆဲပင်။

"ဟိုတစ်ယောက်က ဘာလဲ ... "

"ဘယ်သူလဲ"

"ဟို မျက်မှန်လေ"

မေးလေးငေါက် ပြောလိုက်သည့် အသံကြောင့် ထူးသာနဲ့ အံ့စောရာ နေစစ်မီးပါ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သုံးယောက်လုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

"သူ အကြည်စိုက်ဖို့ အတွက် ငါတို့ ကို နေရာဖယ်ခိုင်း ရတယ်လို့ ကွာ ... "

"တောက် ... "

စိတ်ထဲမှာ ချဉ်သလို ဖြစ်သွားကြပေမဲ့ တောက်ခေါက်သံက နေစစ်မီး ထံမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာသာကတော့ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြုမိပေ။

ကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာ မော့လာကာ ဘာဘာရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်မိ

လိုက်သည် နှင့် ဘာဘာက လျင်မြန်စွာ မျက်ချင်းဆုံအောင် လိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးသည် နှင့်

"တစ် နှစ် သုံး"

ရေတွက်သံလေးနှင့်အတူ ဘာဘာ့ရဲ့ မျက်တောင်လေး သုံးချက် ပုတ်ခက် လိုက်လေသည်။ ။ ထို့နောက် စူးယွန်းကို ကိုင်ထားသည့်လက်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကောင်လေးကို ပြန်ကြည့်ကာ မျက်လုံးချင်း ဆုံစေသည်။ ။ နောက်ထပ် မျက်တောင် သုံးချက် ခက်လိုက်၏။ နောက်ဆုံး စားပွဲမှ ကောင်လေး ဘာဘာ့ဆီ ထ လာလေသည်။ ။ ဘာဘာ စူးယွန်းရဲ့ လက်ကို ဆွဲကာ ကန်တင်းအပြင်ကို ထွက်သွားလျှင် ထိုကောင်လေးပါ အနောက်က ပါ လာလေသည်။ ။

"သူ့နာမည် စူးယွန်းပါ"

"ကျွန်တော့် နာမည် မြင့်မိုရ်ကောင်းပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် စူးယွန်းနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောပါရစေ"

ကောင်လေး ခွင့်တောင်းသည် နှင့် စူးယွန်းရဲ့ မျက်နှာ ပြုံးချိုသွားလေသည်။ ။

"ဒါနဲ့ နာမည်က ... "

ဘာဘာ့ကို ကြည့်ပြီး ခင်သလို မျက်ဝန်းနဲ့ မေးလာတာကြောင့် ဘာဘာလည်း ပြုံးကာ ...

"တို့ နာမည် မိကမ္ဘာငြိမ်းပါ။ စူးယွန်းနဲ့ တော့ မိတ်ဆွေတွေပေါ့"

"မှတ်ထားပါ့မယ်။ ဒါဆို စူးယွန်းနဲ့ ကျွန်တော်"

"အိုကေ ... လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြပါ။ ဘာဘာသွားပြီနော်"

လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသည့် ဘာဘာ့ကိုကြည့်ကာ စူး
ယွန်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာ လည်း

"ကျေးဇူးပဲ ဘာဘာ။ ယူမျက်လုံးတွေကို တို့ တကယ် ချီးကျူးတယ်။
တို့ ကို မုန်းနေတဲ့ မြင့်မိုရ်ကောင်း လိုလူကို ယူအကြည့်နဲ့ လှည့်ဖျားပေး
လို့ ရခဲ့တယ်။ မြင့်မိုရ်ကောင်းက တို့ ကို မုန်းပေမဲ့ တို့ က သူ့ကိုချစ်တော့
ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ အခုတော့ တို့ ဆန္ဒတွေ ယူကြောင့် ပြည့်စုံခဲ့ပြီ။ ယူရဲ့
ညို့မျက်ဝန်းတွေက တကယ်ကို စွမ်းအား ပြင်းပါပေတယ် ဘာဘာ"

ဘာဘာ့ အကြောင်းကို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီကနေ စပြီးကြား
ခဲ့ရတာပါ။ ဘာဘာဆိုတဲ့ မိကမ္ဘာငြိမ်းမှာ မွေးရာပါ ညို့မျက်ဝန်းဟာ သိ
ပ်စွမ်းကြောင်း မိန်းကလေး အနီးနားတွေ သိကြသည်။ သူ့အကူညီနဲ့ ပဲ
တော်တော်များများ သူတို့ ချစ်တဲ့ ကောင်လေးတွေနဲ့ အဆင်ပြေခဲ့ကြသ
ည်။ အခုလည်း စူးယွန်း ဘာဘာ့အကူညီနဲ့ ချစ်တဲ့ သူရဲ့ အကြင်နာတွေ
ထွေးပိုက်နိုင် ခဲ့လေပြီ။

ကန်တင်းကနေ ထွက်သွားသည့် သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို ပါးစပ် အ
ဟောင်းသားနဲ့ သူတို့ ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့ရသည်။ ထသွားသည့် နှစ်ယော
က်ကို မသိပေမဲ့ လိုက်သွားသည့် မြင့်မိုရ်ကောင်းကိုတော့ သူတို့ သိသည်
။ မြင့်မိုရ်ကောင်းဟာ မေဂျာကင်းမို့ မသိတဲ့ သူရှားသည်။ မာနကြီးတာ
ကြောင့် ဂုဏ်သတင်းက မွေးလေသည်။ ထိုသို့သော လူကိုတောင် အကြ
ည့်နဲ့ သိမ်းသွင်းသွားသည့် မိန်းကလေးကို နေစစ်မီး ချီးကျူးချင်သလို
တော့ ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် မိန်းမ မာယာသုံးပြီး စပြီးချည်းကပ်တဲ့ မိန်း
မတွေဆို ရှိသည်။ အခု မျက်လုံးထဲမှာ ကျန်နေခဲ့သည့် ရုပ်အင်္ကျီ အစင်း
လုံချည်ပြောင်နဲ့ မျက်မှန်နဲ့ သူမပုံစံဟာ နေစစ်မီး အတွက် ရွံစရာ
ကောင်းတဲ့ မိန်းမတွေထဲက တစ်ယောက်အဖြစ်သာ။

(အပိုင်း ၂)

တစ်ဘဝလုံးစာ မဟုတ်တောင် မုခ်ဝကနေ ဘွဲ့နှင်းသဘင် အထိပဲ လက်တွဲလျှောက်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီလို့ ပြောစမတ်ရှိကြသည့် တော်တော်လည်း လမ်းလျှောက်ဝင်ရသည့် တော်ဝင် လမ်းမကြီး အတိုင်း ဘာဘာ လမ်းလျှောက် ဝင်လာခဲ့သည် ။ အိမ်က ကားနဲ့ လာလျှင် သက်သက်သာသာ ရှိသော်လည်း ဆီဖိုးက တစ်နေ့တည်းနဲ့ တစ်သောင်းခွဲလောက် ကုန်တတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကားပိတ်လျှင် ဒီထက်ကို ကုန်သည် ။ အဲဒီတော့ အသွားအပြန် လေးရာကျပ်တိတိသာ ကုန်မည့် YBS 30 ကိုသာ တိုးစီးပြီး ပတ္တမြား အပိုင်းကနေ လမ်းလျှောက်လာခဲ့၏။

အဝင်လမ်းဘက်ကနေ လျှောက်လာသည် မို့ ကိုယ့်မေဂျာ ရောက်ခါနီး ကားလမ်း ကူးရလေသည် ။ လေးဘက်လေးလံ ကားလာသည် မို့ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ကာ ကားလမ်းကူးရသည် ။ နောက်ဆုံးတစ်စီးက ခပ်လှမ်းလှမ်း ရှိနေသည် မို့ ဘာဘာ မြန်မြန်လေး ပြေးကူးလိုက်လျှင် ...

"ကျွါ ... အ"

ကားရှေ့ ဖြတ်ပြေးဝင်လာသည့် လူရိပ်ကြောင့် နေစစ်မီး ဘရိတ်ကို ဆွဲအုပ်လိုက်ရာ ကားပင် လည်ထွက်သွားမလို ဖြစ်သွား၏။ ရုတ်တရက်

ဆိုသလို မျက်လုံးတွေပါ ပြာဝေသွားလေသည်။ ။

"အ ... ဟင် ... မျက်မှန် ... "

လဲကျသွားသည့်လူကို ကြည့်ဖို့ ကားပေါ်က ဆင်းလာပေမဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ထိုင်လျက် မျက်မှန် လိုက်စမ်းနေသည့် သူမကို တွေ့လိုက်သည် နှင့် စိတ်ထဲ ချဉ်သွားလေသည်။ ။

ဒါကရော ဘာအထာလည်း ကားရှေ့ဖြတ်ပြေးပြီး ဇာတ်လမ်း ထွင်တာလား။ ရိုးနေပြီ ... ဟွန့်။

"ဒီမယ် ... ကျွန်မ မျက်မှန် တစ်ချက်လောက် ကူရှာပေးပါ"

"ဟွန့် ... ဆောရီးပဲ ... "

တကယ်တော့ မျက်မှန်က သူမရဲ့ အရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းလေးမှာ ကျနေ၏။ မျက်စိမမြင်သလို ဆက်ပြီး ဇာတ်ညွှန်း ရေးနေမည်စိုး၍ ကားပေါ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ။ ကားကိုလည်း သူမရှေ့ကနေပဲ ဖြတ်မောင်းခဲ့၏။ နားထဲမှာ အသံတစ်သံတော့ ကြားလိုက်၏။

"ဖြောက်"

"ဟင် ... ငါ့မျက်မှန်"

အသံ ကြားလိုက်ရသည် နှင့် ဘာဘာမျက်မှန်လေး ကားကြိတ်သွားပြီမှန်း သိလိုက်၏။

"တောက် ... စိတ်ပုပ်တဲ့ လူ။ ရုပ်ဆိုးတဲ့ သူနဲ့ ငြားပါစေ"

မနက်က အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်ပြောရင်း ဘာဘာ နှုတ်ခမ်းလေး
ဆူနေမိသည်။ ။ မျက်မှန်မရှိ၍ မျက်လုံးထဲ မြင်ရသမျှကလည်း ဝိုးတဝါး
ဖြစ်နေသည်။ ။

"စဲရာ ... အအေးခွက်လေး ဒီဘက်လှမ်းပေးပါ"

ဘာဘာ လက်လေးကမ်းကာ တောင်းလျှင် စဲရာက ရွှေ့ပေး၏။
လက်ထဲရောက်လာသည့် အအေးခွက်ကို ကိုင်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း
သောက်နေလိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... အခုဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဘာဘာ။ အတန်းလည်း တက်လို့ မရ။
အပြင်လည်း သွားလို့ မရနဲ့။ ။ မျက်မှန် အရင်ပြန်လုပ်မယ်မလား"

"ဟင့်အင်း ... မလုပ်ပါဘူး"

"ဟာ ... ဘာဘာ"

စဲရာ စိတ်ဆိုးစွာ အော်လိုက်မိသည်။ ။ သူသိတာပေါ့ ဘာဘာ ဘာ
ကြောင့်မျက်မှန် မလုပ်ချင်လည်း ဆိုတာ။ အခုချက်ချင်း မျက်မှန် ပြန်လုပ်
လိုက်လျှင် သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ လုပ်ရမည်။ အချိန်ယူပြီး လုပ်လျှင် အိမ်က
ပိုက်ဆံနဲ့ လုပ်လို့ ရမည်။ သူ့ပိုက်ဆံဆို နည်းနည်းမှ အထိ မခံသည့် ဘာ
ဘာအကျင့်ကို သူတို့ သိသည်။ ။

"မျက်မှန်မလုပ်ရင် နင်အိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်မလဲ။ နောက်နေ့ အတန်း
ချိန်တွေရော မတက်တော့ဘူးလား"

"အိမ်ကို ကျောင်းဆင်းချိန် နည်းနည်းကျော်ပြီးမှ ပြန်မယ် လူနည်း
သွားတဲ့ အချိန်။ ငါမျက်မှန် မလုပ်ရသေးခင် ကျောင်းမလာသေးဘူး။ လွ
တ်သွားတဲ့ အတန်းချိန်တွေကို နင်တို့ တက်ထားပေး ပြီးရင် ငါ့ကိုပြန်
ရှင်းပြ။ ဟုတ်ပြီလား"

"ဟွန့် ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး"

"သူငယ်ချင်းကြီး ကလည်း ကူညီနော် ... နော်လို့ "

"အင်းပါ ... အပိုတွေ ခွဲပြမနေနဲ့ ... ဟွန့်"

"အဲဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကို ချစ်နေရတာ ... ဟဲ ... ဟဲ"

"တော်ပါ ... ခဏနေရင် ဆူးခိုင်လာလိမ့်မယ်။ ငါအတန်းချိန် သွား ပြန်တက် လိုက်ဦးမယ်။ ပိုက်ဆံ တစ်ခါတည်း ရှင်းပြီးသားနော် တစ် ယောက်တည်း ဖြစ်တယ်မလား"

"စိတ်ချဖြစ်တယ်။ မျက်မှန်မရှိလို့ ဝိုးတဝါးဖြစ်ပေမဲ့ နင့်သူငယ်ချင်း မကန်းသေးဘူး သိလား"

"ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါဆို ငါသွားပြီနော် ... "

စဲရာ ကန်တင်းကနေ ထွက်သွားသည် နှင့် ဘာဘာ အိတ်ထဲကနေ မျက်မှန် အကျိုးလေး ထုတ်လိုက်၏။ ကားနဲ့ အကြိတ်ခံလိုက်ရ၍ ရစရာမရှိအောင် ကျိုးပဲ့နေသည့် မျက်မှန်လေးကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

"အမြန်ပြန်လုပ်ရင် ပိုက်ဆံကလည်း ကုန်ဦးမယ်။ တော်ပါပြီ ဖေ ကြီးကိုပဲ လုပ်ခိုင်းတော့မယ်"

မျက်မှန်လေးကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုတော့ ဖြစ်သွားမိသည် ။ ဘာဘာ အကူညီတောင်းတာကို မကူညီတဲ့ အပြင် ဘာဘာ့ မျက်မှန်လေးကိုပါ ကားနဲ့ ကြိတ်သွားသေးသည် ။ မျက်နှာကို ကောင်းကောင်း မမြင်ရလို့ ပေါ့ မြင်ရလိုက်လို့ ကတော့ ဘာဘာ့ အကြောင်းသိသွားမယ်။ ဟွန့် ... လျော်ကြေးကြီးကြီး တောင်းပစ်လိုက်မယ်။

"အံ့စော ... ဟိုမှာ ... ဟိုတစ်ယောက်မလား ... "

"ဘယ်တစ်ယောက်လဲ ... ကန်တင်းမှာ လူဒီလောက်များ တာ"

"ဟာ ... ဟိုမှာ လေ ... ဟိုတစ်နေ့က ငါတို့ ကို နေရာချိန်းခိုင်းပြီး မြင့်
မိုရ်ကောင်းကို ကြာပစ်သွားတဲ့ တစ်ယောက်လေ ... မျက်မှန် ... မျက်မှန်
... "

မင်းခ အသံလေးမြင့်ကာ မေးငေါ့ရင်း ပြသည့်နေရာကို ထူးသာနဲ့ အံ့
စောတို့ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဟိုတစ်နေ့က တွေ့ခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ဝတ်
စားပုံက ဘာမှ မပြောင်းလဲပေ။ အဲ ... မျက်မှန်တော့ ဒီတစ်ခါမတွေ့ပေ။

"ဟိုတစ်နေ့က ငါတို့ ကို သူနေရာချိန်းပြီး ကြာပစ်တဲ့ ခွင် ဖန်သွား
တာ ငါတို့ အောင့်သက်သက်ကြီး ခံလိုက်ရတယ်။ ဒီတစ်ခါ ငါတို့ သူ့ကို
ပြန်ပြီး နေရာချိန်းခိုင်းရမယ်"

"ဘာလဲ မင်းလည်း သူလို ကြာပစ်တဲ့ ခွင် ဖန်မလို့ လား"

"ငါက ယောက်ျားလေး ဖန်ချင်ရင် မျက်စပြစ် မျက်တောင်ခက်ပြီး ဖန်
စရာမလိုဘူး။ ပေါ်တင် လိုက်ပြောလို့ ရတယ် ... "

"ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ရည်းစားတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးမ
လား ... "

ထူးသာနဲ့ အံ့စောတို့ ပြောတာမှန်သည် မို့ မင်းခ မျက်နှာ ရယ်ကျဲကျဲ
ဖြင့် ရှုံ့မဲ့သွားလေသည် ။

"ကဲပါ ... ငါရည်းစားမရှိတာ အသာထား။ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ နေရာ ချိန်းခိုင်းမယ် ... ဘယ်လိုလဲ"

"နေပါဦးကွာ ... နေစစ်လည်း မရောက်သေးဘူး ဟိုရွှေဒီရွှေနဲ့ ... "

"သူမလာသေးလည်း လာတော့တွေ့ရမှာပဲ ... ထကွာ ... "

သုံးယောက်သား လွယ်အိတ်ကိုယ်စီ ယူကာ သူမရှေ့ ရောက်သွား လေသည်။ ။ ဘာဘာက အရှေ့မှာ ရောက်လာသည့် သူတို့ သုံးယောက်ကို မော့ကြည့်၏။ ပြီးတော့ အအေး ပြန်သောက်နေ လေသည်။ ။

"ဟိတ် ... "

စားပွဲကို လက်ညှိုးနဲ့ တောက်ကာ ခေါ်လိုက်သည့် အသံကြောင့် ဘာ ဘာ ပြန်မော့ကြည့်လိုက်၏။

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲဟင်"

"တို့ တွေနဲ့ ခုံနေရာချိန်းပေးလို့ ရမလား။ ကူညီတဲ့ အနေနဲ့ ပေါ့"

သူတို့ စကားကြောင့် ဘာဘာ မျက်နှာလေး ပျက်သွားကာ

"စိတ်မကောင်း လိုက်တာရှင်။ ဘာဘာ ကူညီတော့ ကူညီချင်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆင်မပြေလို့ ပါနော်"

အမှန်လည်း ဒီလောက်ကတော့ ဘာဘာ ကူညီချင်ပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ လည်း ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာ သိဆိုသလို မျက်စိက ဝိုးတဝါးနဲ့ မို့ ဟိုဟို ဒီဒီ မပြောင်းချင်ပေ။ ဒီကြားထဲ ခလုတ်တိုက်မိရင် ဘာဘာပဲ အရှက်ကွဲ မှာ ။ ဒါကြောင့် ကူညီလို့ မရကြောင်း အပြတ်သာ ငြင်းလိုက်ရ တော့သည်။ ။

"တကယ်ပါရှင်။ ဘာဘာ နေရာလဲပေးဖို့ အဆင်မပြေလို့ ပါနော်"

"အိုကေလေ ... ဒါဆိုလည်း တို့ တွေ အဆင်ပြေသလိုပဲ ထိုင်လိုက် တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အလှည့်ဆိုတာ ရှိတယ်နော် ... "

သူတို့ သုံးယောက်လုံး ကောင်မလေးနားက ထွက်လာခဲ့ရပေမဲ့ အကုန်လုံး တောက် တခေါက်ခေါက်နဲ့ ပါ။ အဆိုးဆုံးကတော့ မင်းခ။ သူ့မျက်နှာကို ကောင်မလေး မြင်ရဲ့ သားနဲ့ မကူညီနိုင်ပါဘူးဟု ငြင်းလိုက်၍ နေမထိ နိုင်မသာ ဖြစ်နေလေသည် ။

"မျက်နှာတွေက ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ"

ကားသော့ကို စားပွဲပေါ်ချကာ မေးလိုက်သည့် နေစစ်ကို သူတို့ သုံးယောက်လုံး စကားပြန်ပြောမယ့်သူ မရှိပေ။

"မင်းတို့ ကလည်း မေးနေတဲ့ သူကို အဖတ်လေး ဘာလေး ပြန်လုပ်လေ"

"အေးပါကွာ ... "

အံ့စောက ညည်းညူသလို လေသံပျော့ပျော့နဲ့ ပြန်ဖြေ၏။

"ဟိုတစ်နေ့က ကောင်မလေးကို မင်းမှတ်မိသေးလား"

"ဘယ်တစ်နေ့လဲ"

"မျက်မှန်လေကွာ ... "

"အော် ... အင်း မှတ်မိပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အခု သူဟိုဝိုင်းမှာ ရှိတယ်"

အံ့စောက ဘာဘာစားပွဲကို မေးငေါ့ပြကာ ဆက်ပြော၏။

"ငါတို့ လည်း အဲဒီနေ့က အောင့်သက်သက်နဲ့ ခံလိုက်ရတာကို မကျေနပ်လို့ နေရာသွားပြန်လဲ ခိုင်းတာ။ ဘာပြန်ပြောတယ် မှတ်လဲ"

"ကျေးဇူးတင်ပြီး လဲပေးလိုက်တယ်ပေါ့"

"ခေါင်းခါပြီး မကူညီနိုင်ပါဘူး ဆိုပြီး။ တစ်ခါတည်း ငြင်းလွှတ်လိုက်တယ်"

"ဘာ ... "

"ဟုတ်တယ် ... "

ထူးသာနဲ့ မင်းခကပါ ထောက်ခံလေသည်။

"အဲဒီမိန်းမက ဘာအထာလည်း သူ့ကြည့်တော့ ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"အလကားပါကွာ ... မင်းတို့ သတိထားမိအောင် တမင်လုပ်နေတာ နေမှာ ပေါ့။ ငါ့ကားနဲ့ တောင် ဒီမနက် တိုက်မိသလို ဖြစ်သွားသေးတယ်။ ဒါလည်း သူက ငါ့ကားကိုဝင်တိုးတာ"

"ဟာ ... မထင်ရဘူးကွာ။ သူ့ပုံစံနဲ့ "

"အေးလေ ... တချို့ဆို ရုပ်လေးချောလို့ စမတ်ကျတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ နီးစပ်အောင် ဇာတ်လမ်းထွင်တယ်ဆို တစ်မျိုး။ အခု သူ့ပုံစံကြီးနဲ့ အဲဒီလို ငါတို့ ကို လာလုပ်တာ။ ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်"

"သူတောင် မိန်းကလေးတန်မဲ့ မရှက်တာကွာ။ ငါတို့ က အနေသာကြီး"

"သူ ခွင့်ဖမ်းတိုင်း မအမိခံမယ့် ယောက်ျားထဲမှာ ငါ့ကို စာရင်းသွားထားတာ ... တောက် ... ရွံတယ်"

နေစစ်မီး တောက်ခေါက်လိုက်သလို မျက်လုံးတွေကပါ သူမကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ သို့သော် သူမက ခေါင်းတစ်ချက်မှ မော့မလာပေ။

"ကိုကိုရေ ... ကိုကို ... လုပ်ပါဦး ... မြန်မြန်လာ"

"ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

ညီမလေးရဲ့ ရေချိုးခန်းဘက်ကနေ အော်သံကြောင့် နေစစ် အပြေး
အလွှား ရောက်လာ၏။

"ရေမလာတော့ဘူး ... ကိုကို။ ဒီမှာ ဆပ်ပြာတွေနဲ့ "

ခေါင်းမှာ ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေ အပြည့်နဲ့ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ ပြော
နေသည့် ညီမဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း နေစစ် မျက်နှာလွှဲကာ

"အဲဒါ ... မေမေ့ကို ခေါ်ပါလားကွာ။ ကိုကိုကို မခေါ်နဲ့ ကြားလား"

"ကိုကိုကလည်း ညီမလေးရဲ့ အခန်းနဲ့ နီးတာ ကိုကိုပဲရှိတာကို"

"ဟုတ်ပါပြီ။ ခဏစောင့် ကိုကိုအခန်းက ရေသွားခပ်လာပေးမယ်"

"မြန်မြန်နော် ကိုကို"

"အင်းအင်း ... "

အငယ်ဆိုသည့်အတိုင်း အစ်ကိုကို နွဲ့ဆိုးလိုက် အမေကို ခွဲလိုက်နဲ့ ချစ်ဖို့ ကောင်းသည့် ညီမလေးကို မေမေရောသူပါ သဲသဲလှုပ် ချစ်ရသည်။ အခုဆို ညီမလေးက ဆယ်တန်း ဖြေခါနီးပြီ။ လပိုင်းသာ လိုတော့၏။ မောင်နှစ်မ နှစ်ယောက် အသက်ကွာသလို နေပုံထိုင်ပုံက အစ ကွာခြားသည်။ ညီမလေး အေးစေသော်က နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် အေးဆေး၏။ မိသားစု အပေါ်မှာ သာ ခွဲနွဲ့တာ ရှိပေမဲ့ တကယ်ကို အေးချမ်းသာယာတဲ့

မျက်နှာထားလေးနဲ့ အနေတည်၏။ သူကသာ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် တစ်ခုခုဆို ဒေါသက ရှေ့ရောက်နေ တတ်သည် ။ လုပ်လိုက်ရင်လည်း ဝုန်းဝုန်းဒုန်းဒုန်း။ မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီသာ။

(အပိုင်း ၃)

ဘာဘာ့ရဲ့ မျက်မှန်လေး အသစ်ပြန်လုပ်နေရ၍ ကျောင်းလည်း မလာဖြစ်ခဲ့ပါ။ အိမ်မှာ သာ တစ်ယောက်တည်း စာအုပ်ဖတ်လိုက် မုန့်စားလိုက်နဲ့ သာ အချိန်ကုန်နေ လေသည် ။ ဒီနေ့တော့ ဖေကြီးကိုယ်တိုင် မျက်မှန် ပြန်လိုက်လုပ်ပေးမယ် ပြောတာကြောင့် ဘာဘာ အဝတ်စားလဲ ကာ စောင့်နေမိသည် ။ နာရီလေးကိုလည်း တကြည့်ကြည့်နှင့်သာ။

"ကလင် ... ကလင်"

ဖုန်းသံကြောင့် အပြေးအလွှား ကိုင်လိုက်ရ၏။

"ဟယ်လို ... ဖေကြီးလား ... "

" ... "

"ဟင် ... ဖေကြီးကလည်း ... ဒါပဲဝတ်လို့ မရဘူးလား"

" ... "

"ဟုတ် ... "

ဖုန်းချလိုက်သည် နှင့် ဘာဘာ့မျက်နှာလေး မဲ့သွားလေသည် ။ ပြီးတော့ ဝတ်ထားသည့် အဝတ်တွေကို ပြန်နံ့ကြည့်ကာ ...

"ဝတ်ထားတာ ... အဆင်ပြေရဲ့ သားနဲ့ ... ဟင်း ... "

"သမီးငြိမ်းနော် ... ဖေကြီးပြောတာ နားမထောင်လို့ ကတော့ ... ဖေကြီးအကြောင်း သိတယ်မလား ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာဘာ ... အဲ ... ငြိမ်းသိပါတယ် ဖေကြီး ... "

"နောက်တစ်ခါ ဖေကြီးမျက်စိရှေ့မှာ ရောက်လာရင် ဒီပုံစံပဲ မြင်ချင်တယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေကြီး"

ဒီအဝတ်စားတွေကိုသာ နေ့တိုင်းဝတ်ရရင် ဘာဘာ အသက်ရှူ ကျပ်ပြီးသေမှာ သေချာသည် ။ အပေါ်က လည်ပင်း အပိတ် ရင်ဖုံး လက်ရှည် ခါးတို အောက်က လုံချည်ကျတော့လည်း ဒူးနားအမိတ်ပါသည့် ချည်ထည်ကို ဝတ်ရသည် ။ အင်္ကျီဆို ဘာဘာ့ ကိုယ်လုံးနဲ့ ကွက်တိ အပိုအလိုမရှိ ချပ်ရပ်နေသည် ။ လုံချည်ကိုလည်း ချိတ်နဲ့ မဝတ်ရ ရိုးရိုးသာ ဝတ်ရသည် ။ ဖေကြီးရှေ့ ရောက်ပြီဆို တင်ပါးထိလှ ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ဆံပင်တွေကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်သာ ချည်ထားရသည် ။ ခေါင်းစည်းကြိုး စီးလျှင် ဖေကြီး ဆူတတ်သည် ။

အခုလို အဝတ်စား ဝတ်ထားလျှင် ခန္ဓာကိုယ် အမို့အမောက် အဖုအထစ်တို့ က မယ်ဗမာ တစ်ယောက်လို ဖွံ့ဖြိုးနေ၏။ ဒါကို ဘာဘာ မကြိုက်ပေ။ ခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်း မပေါ်သည့် အင်္ကျီပွပွတွေကိုသာ ဝတ်ရတာကြိုက်၏။ သို့သော် ဖေကြီးက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်သည် ။ သူဆင်ပေးသလို ဝတ်မှ ကြိုက်သည် ။ ဘာဘာ ဖေကြီး သဘော

ကျသည့် အဝတ်စား ဝတ်ထားသည့်နေ့ဆို မုန့်ဖိုးကလည်း အလျှံပါယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဘာ ထိုနေ့ရမည့် မုန့်ဖိုးကိုတော့ မမတ်ပါ။ ဖေကြီးက မုန့်ဖိုးလည်း ပေးသလို သူ့ကုမ္ပဏီ အလုပ်တွေပါ ခိုင်းသည် ။ ပြီးလျှင် ဖေကြီး မိတ်ဆွေ သူဌေးမမတွေနဲ့ ပါ မိတ်ဆက်ပေးလေသည် ။ ထိုနေ့သည် ဘာဘာအတွက် လှောင်အိမ်ထဲ ရောက်သောနေ့ပင်။

ဖေကြီးသဘောကျ ဝတ်စားကာ မျက်မှန်ဆိုင်ထဲထိ ရောက်လာခဲ့၏။ ဖေကြီးဝယ်ပေးလျှင် ဘာဘာပိုက်ဆံအကုန် သက်သာမည်။ ပြီးတော့ မုန့်ဖိုးလည်း ရဦးမယ်။ အားလုံး အိုကေတယ်။

"သမီးငြိမ်း ... "

"ရှင် ... ဖေကြီး ... "

"မျက်မှန် ပြန်လုပ်မယ့်အတူတူ။ မျက်လုံးပါ တစ်ခါတည်း ပြန်စစ်လိုက်။ ပါဝါ လျော့လာလား တိုးလာလားပါ သိရတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေကြီး ... "

ဘာဘာ ဖေကြီး ပြောသည့်အတိုင်း မျက်လုံးကို ပြန်စစ်ခဲ့၏။ သို့သော် ပြန်စစ်လိုက်ချင်း၏ ရလဒ်က အဆိုးဖြစ်နေလေသည် ။ ဆရာဝန်ရဲ့ စကားကိုလည်း ကြားရသည် မှာ စိတ်မချမ်းသာ စရာပင်။

"ပါဝါထပ်တိုးလာတယ် ဆိုတာထက် သမီးရဲ့ မျက်လုံးကို ဒီထက်ပိုပြီး သေသေချာချာ ကုသစေချင်တယ်။ အခု သမီးမျက်လုံးက မျက်မှန်တပ်လိုက်လို့ သေသေချာချာ မြင်ရပေမဲ့ မျက်မှန် မရှိရင် သမီးအတွက် အဆင်မပြေလောက်ဘူး။ အခုတည်းက စနစ်တကျ ကုသထားဖို့ လိုတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ။ လောလောဆယ်တော့ မျက်မှန်နဲ့ လည်း သမီးအဆင်ပြေပါတယ်"

"ဒါတော့ သမီးသဘောပါ"

လော လော ဆယ်မှာ ဘာဘာ့မျက်လုံးတွေ ကုလို့ မဖြစ်သေးပေ။ တက်နိုင်သမျှတော့ မျက်မှန်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေရမည်။ အခု စစ်ဆေးတဲ့ ရလဒ်ကိုလည်း ဖေကြီးနဲ့ အတူ နားမထောင်လိုက်ရ၍ တော်သေးသည် ။ အပြင်မှာ ဖေကြီး နေခဲ့လို့ သာပေါ့။ ဖေကြီးသာသိရင် ချက်ချင်း ခွဲစိတ်တာတွေ ဘာတွေလုပ်မှာ သေချာသည် ။ ဒါတော့ မဖြစ်သေးပေ။ ဘာဘာ့မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးသည် ။

"နေစစ် ... ဒီတစ်ခါတော့ အလျှော့ပေးကွာ"

ထူးသာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြော၏။ နေစစ်ကလည်း ဂရုမစိုက်ပေ ။ ဘာကစားနည်းပဲ ဆော့ဆော့ အနိုင်ရမှ ကျေနပ်သည့် အကျင့်ကြောင့်လည်း နိုင်အောင်ဆော့သည် ။ အခုလည်း အားကစားခမ်းမထဲမှာ ဘောလီဘောကို ဝမ်း ဝမ်းပုတ် နေကြ၏။ စပြီး ကစားဖို့ ပြောသည့် လူက ထူးသာ။ နေစစ်လည်း ကစားဖို့ သဘောတူ၏။ သို့သော် တကယ့် တကယ် ကစားတော့ ထူးသာပဲ ရှုံးနေ၏။

"ဟုတ်တယ် နေစစ်။ အလျှော့ပေးလိုက်ပါကွာ။ ဟိုမှာ ခွေးအကြီး လှည်းဘီးအကြိတ် ခံရသလို လျှာထွက်နေပြီ"

ဘေးခုံကနေ အားပေးနေသည့် မင်းခန့် အံ့စောတို့ စကားကြောင့် နေစစ် ပြုံးလိုက်သော်လည်း ထူးသာက ရှုံးမဲ့သွား၏။ မနိုင်မှန်းသိတော့ ထူးသာ ရှုံးမဲမဲလာ၏။ ကောင်းကောင်း မပုတ်တော့ပေ။ ဘောလုံးက ဟို

ရောက်သည် ရောက် ဖြစ်လာ၏။

အားကစား ခမ်းမထဲမှာ က သူတို့ လေးယောက်တည်း မဟုတ်။ အခြား ကြက်တောင်ရိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ။ ဘက်စကတ်ဘော ဆော့သူတွေနဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ ဂျူဒို ကစားနေသည့် သူများ လည်း ရှိ၏။ သူတို့ လေးယောက်နဲ့ ဘေးချင်းကပ်ရပ်မှာ မိန်းကလေး နှစ်ဦးလည်း ကြက်တောင် ရိုက်နေ၏။ အားကစားဝတ်စုံ အပြည့်အစုံနဲ့ မို့ ကြည့်ကောင်းနေလေသည် ။

"ဟင် ... ဒုန်း ... အား ... "

ထူးသာ ညစ်တွန်းတွန်းပြီး ဘေးကို လွဲပုတ်လိုက်တာကြောင့် ဘောလုံးက စည်းနဲ့ အဝေးကို စောင့်ကာ ထွက်သွားလေသည် ။ ဝင်ပေါက်က နေ ဝင်လာသည့် တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို ထိပြီးဆိုတာ သေချာသည် ။ သို့သော် ထိုဘောလုံးက ထိုတစ်ယောက်ကို မထိဘဲ ထူးသာရဲ့ မျက်နှာဆီကိုသာ ပြန်ရောက် လာလေသည် ။ ဘေးမှာ ကြည့်နေကြသည့် မင်းခနဲ့ အံ့စောသာမက နေစစ်မီးပါ ခဏတော့ ကြောင်သွား၏ ။

တစ်ဖက်က ဘောလုံးကို ပြန်ပုတ် ထုတ်လိုက်မှန်း သူတို့ သိသွား၏။ ထို့အတူ သူတို့ မျက်လုံးတွေအားလုံး ထိုလူဆီ ရောက်ကုန်လျှင် ...

"ဟင် ... "

"ဟာ ... မျက်မှန် ... "

နေစစ်မီးလည်း အံ့သြသွားတာ အမှန်ပါ။ ဒီမိန်းကလေး ပြန်ပုတ်ထုတ် နိုင်တာကို မြင်လိုက်ရလို့ သာ ယုံနေမိသည် ။

"ဆောရီးနော် ... ဘာဘာ့ ရှေ့ရောက်လာလို့ ပြန်ပုတ်ထုတ်လိုက်တာ

။ ဒီလောက်ထိ ထိသွားတာ စိတ်တွေ မကောင်းဘူး"

သူတို့ နား ရောက် လာပြီး ပြောနေသည့် ဘာဘာကို သူတို့ စိုက်ကြည့်မိ၏။ မပြောင်းလဲသော သူမရဲ့ ဝတ်စား ဆင်ယင်မှုကိုသာ တွေ့လိုက်ရ၏။

"ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီက တစ်ယောက်က ပြန်မပုတ်ဘူး ဆိုလည်း ထိမှာ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်တာပဲ ရပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့။ ဒါဆို ဘာဘာကို ခွင့်ပြုဦးနော်"

အပြီးလေးနဲ့ နှုတ်ဆက်သွားသည့် သူမကို မင်းခလည်း ပြုံးကာ ပြန်နှုတ်ဆက်ပေမဲ့ နေစစ်မီးကတော့ မျက်နှာတင်းနေ၏။ သူမကို ကားနဲ့တိုက်မလို ဖြစ်မိထားတာတောင် ကိုယ့်ကို မသိသလို နေနိုင်တာ ခံရခက်နေ၏။ ဒါကရော ဘာအထာလည်း ။ ငါ့ကို သက်သက် သတိထားမိအောင် မင်းလုပ်နေတာလား။

"ဟေ့ ... ဘာဘာ"

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် လက်ကလေးဝှေ့ကာ ပြလျှင် ဘာဘာရောက်သွား၏။ ပခုံးမှာ လွယ်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်ကို ဘေးချကာ ဆူးခိုင်လက်ထဲက ကြက်တောင်နဲ့ ဘက်တံကို ယူလိုက်၏။ ပြီးတော့ စည်းတစ်ဖက်မှာ နေရာယူ လိုက်လေသည် ။ ဆူးခိုင်နဲ့ စဲရာက အားကစားဝတ်စုံနဲ့ ဖြစ်သော်လည်း ဘာဘာကတော့ ဝတ်နေကျ ရုပ်အင်္ကျီနဲ့ လုံချည်ပြောင်ကိုသာ ဝတ်ထားသည် ။ ဆံပင်ရှည်တွေကို အနောက်အပြောင်သိမ်းထားကာ မျက်မှန်ကလည်း ပါစမြဲပင်။ ပါးပြင်ထပ်က သနားရေးရေး ထင်ကျန်နေသည့် အသွင်က သူမဟာ သာမန် ရွက်ကြမ်းရေကြိုပင်။

"ငါ့ကိုနင်တို့ ခေါ်ထားတာနော်။ တစ်လှည့်ကို အနိမ့်ဆုံး ငါးထောင်ပဲ
။ သဘောတူမှ ဆော့မှာ နော်"

"အေးပါဟယ်။ ငါးထောင် စိတ်သာချ"

ဘာသာ လှမ်းပြောတော့ စဲရာက ဘက်တံလေးကိုင်ကာ ပြန်ဖြေလေ
သည် ။ ဒီသူငယ်ချင်းမ ငွေစကား ဘယ်လောက်ပြောပြော သူတို့ စိတ်မ
ဆိုးရက်ပါ။ ခင်နေမြပင်။

ကြက်တောင်လေး ပိုက်ပေါ်ကနေ ဟိုဘက်ဒီဘက် ပြေးလွှားခြင်းနဲ့
အတူ ဆူးခိုင်နဲ့ စဲရာတို့ လည်း တစ်လှည့်စီ ပြောင်းလာကြ၏။ သို့သော်
ဘာသာကတော့ ပြောင်းသွားခြင်း မရှိပေ။

နေစစ်မီး ဘောလီဘော ကစားနေသော်လည်း တစ်ဖက်မှာ ကြက်
တောင် ရိုက်နေသည့် သူမကို မြင်နေရသည် ။ ဒီလို အရည်ချင်းမျိုးနဲ့ ဆို
မေဂျာကိုယ်စားပြု ကျောင်းကိုယ်စားပြု ဖြစ်လောက်မည်။ ထာဘီကို
ဝတ်ထားလျက်ပင် ရိုက်နေသည် မှာ ပေါ့ပါးနေလေသည် ။ ကြည့်မိ
သည့် တစ်ချက်မှာ တောင် သူမ အရည်ချင်းကို ထိုးဖောက် မြင်ရလေသ
ည် ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူမကို အထင်မကြီးသည့် စိတ်က ရှိ
နေ၏။ အရည်ချင်းရှိပြီး အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းသည့် မိန်းကလေးမျိုး
ကို သူအထင်မကြီးပေ။

"ကဲ ... လေးခေါက် ... သုံးခေါက်ဆိုတော့ သုံးသောင်းခွဲနော် ... "

"အေးပါ ... ဘာသာရယ်။ ပေးပါ့မယ်။ ရှုံးတော့လည်း ပေးရတော့မှာ
ပေါ့။ မနိုင်မှန်းသိရက်နဲ့ ဆော့ဖို့ ပြောမိတာ မှားပါတယ်"

"ဟီး ... နောက်ခါဆို ... နည်းနည်း လျှော့ပေးမယ်နော် ... "

"ဘာလဲ ငါတို့ ကို အလျှော့ပေးပြီး ကစားမယ်ပေါ့"

"ဟင့်နင်း ... မဟုတ်ပါဘူး။ အနိုင်ရတဲ့ ပိုက်ဆံကို နောက်ခါဆို နှစ်ရာ သုံးရာလျှော့ပေးမယ်လို့ ပြောတာ"

"ဟာ ... ကြည့်စမ်း. ဘာဘာ အစုတ်ပလုတ်"

ဆော့ပြီးတော့ ခြေလက်ဆေးနေတုန်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နောက်ပြောင်နေကြ၏။ ဘာဘာက နောက်တော့ စဲရာနဲ့ ဆူးခိုင် လက်သီးလေးတွေ သူမဆီ ရောက် လာလေသည် ။ ဘာဘာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ရှောင်ကာ ပြေးထွက်၏။

"အောင်မလေး ... "

တစ်ယောက်ယောက်ကို ဝင်တိုက်လိုက်မိမှန်း သိလိုက်သည် နှင့် ကိုယ်ရှိန် သက်လိုက်၏။ သို့သော် နောက်ကျသွားလေသည် ။ တစ်ဖက်လည်း ထိုင်လျက် လဲကျသွားသလို ဘာဘာလည်း လဲကျသွား၏။ မျက်မှန်ပါ ပြုတ်ကျသွားလေသည် ။

မျက်မှန်ကို ပြန်စမ်းရင်း ...

"မျက်မှန်လေး ကူရှာပေးပါရှင် ... "

"ဟွန့် ... ဆောရီးပဲ ... "

ဘာဘာဒီအသံကို သိသည် ။ ပြီးတော့ ဒီပုံရိပ်ကိုလည်း မှတ်မိနေသည် ။ ဟုတ်သည် ။ ဒါဘာဘာ့ မျက်မှန်ကို ကားနဲ့ ကြိတ်သွားတဲ့ လူ။ အနားမှာ မျက်မှန်ကို အားချင်း မြန်မြန်စမ်းကာ လိုက်ရှာလိုက်၏။ ရှေ့မှာ ရှိနေသည့် အရိပ်ကိုလည်း လွတ်မသွားအောင် တစ်ချက်ချင်း ကြည့်နေမိသည် ။ ဘာဘာလက်ထဲ မျက်မှန်လေး ပြန်ရောက်လာလျှင် ဝမ်းသာသွားကာ မြန်မြန်ကောက်တက်ပြီး ထိုလူနောက် ပြေးလိုက်ခဲ့၏။

"ဟိတ် ... နေဦး ... နေဦးလေ ... "

"ဒီမယ် ... "

ဘာဘာပြေးသွားကာ သူ့အနားရောက်လျှင် ...

"ဟိတ်လူ ... ခေါ်နေတာကို ဘာလို့ မကြားချင်ယောင် ဆောင်တာလဲ
"

"မကြားချင်လို့ "

"ဒီမယ် ... ရှင်က ဟိုတစ်နေ့က ဘာဘာ့ကို ကားနဲ့ တိုက်သွားတဲ့
တစ်ယောက်မလား"

"ဟုတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဒီမယ် ... ရှင်စကားပြောတာ ရိုင်းလှချီလား"

"ငါဒီလိုပြောမှ မင်းလိုမိန်းကလေးနဲ့ နောက်ထပ်ဘာအကန့်မှ မရှိမှာ
လေ"

"ဒီမယ် ... ရှင်နဲ့ လည်း ဘာအကန့်မှ ရှိစရာမလိုဘူး။ ကျွန်မကိုသာ
လျော်ကြေးပြန်ပေး"

"ဘာ ... "

"ဟုတ်တယ်။ ရှင့်ကားနဲ့ ကြိတ်လိုက်လို့ ကျွန်မမျက်မှန် တစ်စစီ ဖြစ်
သွားတယ်။ ပြီးတော့ မျက်မှန်မရှိလို့ အတန်းချိန်တွေ ဖျက်လိုက်ရတယ်။
အဲဒါတွေ ပြန်လျော်ပေး"

"ရော့ ... "

လွယ်အိတ်ထဲကနေ ပိုက်ဆံကို ထုတ်ပြီးသူမဆီ ပစ်ပြေးလိုက်၏။
ပြီးတော့ ချက်ချင်း ပြန်လှည့် ထွက်လိုက်သည် ။ ဒီမိန်းမနဲ့ သူ
စကားပြောချင်စိတ် မရှိပေ။ ပိုက်ဆံကိုလည်း ဘယ်လောက်ဆိုတာ မ

မေးချင်တော့သည် နှင့် ပစ်ချပေးလိုက်၏။

"ဒီမယ် ... "

ခြေလှမ်း ရှေ့မရောက်ခင် သူမက အရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်ထားလေသည်။ ။ ပြီးတော့ လျှော့ကျနေသည့် မျက်မှန်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ပြန်တင်လိုက်၏။

"ဘာလဲ ပေးတာ နည်းတယ်လို့ ပြောမလို့ လား။ မင်းမျက်မှန်ဖိုးထက် မကဘူးနော် ငါပေးထားတာ"

"နည်းတယ်"

"ဘာ ... "

"ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မမျက်မှန်ကို ပြန်လုပ်ထားတာ ကိုးသောင်းခွဲကုန်တယ်။ ဒါတောင် ပြန်စစ်ဆေးတာ မပါဘူးနော်။ ဈေးကိုလည်း သက်သာတဲ့ နှုန်းနဲ့ လုပ်ထားတာ။ ပေါင်ချာပါရှိတယ်"

"မင်းကိုပေးလိုက်တာ တစ်သိန်းအုပ်"

"သိတယ်လေ ... အဲဒါကြောင့် နည်းတယ်လို့ ပြောတာ။ ရှင်ပေးတာ မျက်မှန်ဖိုးပဲ ရှိသေးတယ်"

"မျက်မှန်ဖိုးအပြင် မင်းက ဘာဖိုး လိုချင်သေးလို့လဲ"

"မျက်မှန်မရှိလို့ ကျောင်းလေးရက် ပျက်ရတယ်။ အတန်းချိန် လွတ်တယ်။ တက်နေတဲ့ သင်တန်း မသွားနိုင်ဘူး။ အဲဒါပါ ပြန်လျော်ပေး"

လွတ်သွားတဲ့ စာတွေ ရှင် ပြန်ကူးပေးရမယ်။ သင်တန်း ပျက်ထားတာတွေ အတွက် မုန့်ပြန်ဝယ်ကျွေးပြီး လျော်ပေးရမယ်။ နောက်တော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားပြီနော်။ စသည့် မိန်းကလေးတွေဘက်

က စချည်းကပ်သည့် နည်းတွေသူ အလွတ်ရနေမိသည် ။ ဒါကြောင့် အလိုလိုနေရင်း ပြုံးမိသွားလေသည် ။

"လျော်ပေး ... "

လက်တစ်ဖက်က ခုဏကပေးထားသည့် ပိုက်ဆံကို ကိုင်ထားကာ ကျန်တဲ့ လက်တစ်ဖက်က အခု လက်ဝါးဖြန့်ပြီး လျော်ကြေးတောင်း နေလေသည် ။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ အကြံကို သိပြီးသားပေမဲ့ သူမေးလိုက်၏။

"ဒါဆိုလည်း မင်းပြော။ ဘာပြန်လျော် ပေးရမလဲ"

"နောက်ထပ် ငါးသိန်း ပြန်လျော်ပေး"

"ဘာ ... "

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့အသံတော်တော် ကျယ်သွား၏။ မျက်နှာလည်း ရဲသွားလေသည် ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သူသိလေသည် ။

"ဘာလဲ ... များ တယ်ထင်လို့ လား"

"ရတယ် ... မင်းလိုချင်တာ ငါးသိန်း မဟုတ်လား"

"အင်း ... "

"လောလောဆယ် ငါ့ဆီပါတာ အကုန်ပဲ။ မနက်ဖြန် မင်းလာယူလိုက်"

"ရတယ်လေ ... ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် လာယူလို့ ရပါတယ်"

မင်းက ဘာလဲ။ ပိုက်ဆံလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ဘယ်နေရာ ဖြစ်ဖြစ်တဲ့ လား။ ဟွန့် ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

"အော် ... ဒါနဲ့ ရှင့်ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ မေဂျာလည်း ပြောခဲ့ဦးတော်ကြာ ရှာ
မတွေ့မှာ စိုးလို့ "

ဒါကလည်း မင်းရဲ့ ချည်းကပ်နည်း တစ်မျိုးပဲလား။

"မင်း ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားခဲ့။ ထွက်မပြေးဘူး"

"ရပါတယ် ... ရပါတယ် ... ရော့ ... ဒါဘာဘာကတ်"

ကျောင်းသူပဲ ရှိသေးတယ်။ ကတ်တွေဘာတွေ ရှိသတဲ့ လား။ လူပုံစံ
က ကြည့်တော့ စုတ်ချွန်းချွန်းနဲ့ ။ သူ့ဘေးနားမှာ တွေ့လိုက်ရသည့် သူငယ်
ချင်းတွေလောက်ပင် သေသေသပ်သပ်မရှိ။ လက်ထဲရောက်လာသည့်
ကတ်ကို ကြည့်ချိန်မှာ သူမ မရှိတော့ပေ။ သို့သော် ကြည့်လိုက်တော့ ...

"မိကမ္ဘာငြိမ်း အားကစားနည်းပြ"တဲ့ ။

ဒါကြောင့်မို့ သူမ ကြက်တောင်ရိုက်တာ ကောင်းတာကိုး။ ဒါပေမဲ့
မင်းကို နည်းနည်းတော့ ပညာပြမှ ဖြစ်မယ်။ လူတစ်ယောက်ကို လွယ်
လွယ် ဖြားယောင်း။ လွယ်လွယ် မြူဆွယ်။ ပိုက်ဆံကလည်း မက်လိုက်
သေး။ တွေ့ကြတာပေါ့။ မိကမ္ဘာငြိမ်း။

အပိုင်း ၄

ဘာဘာ့ဆီ ဟိုလူဖုန်းဆက်လာ၍ ဝမ်းသာမိတာ အမှန်ပင်။ ဘာဘာ့ အတွက် ငွေငါးသိန်း ဆိုတာလည်း တကယ် လိုအပ်နေသည် ။ ဒီ လောက်ထိ မတောင်းသင့်ပေမဲ့ ဘာဘာ့မှာ ငွေလိုနေသည် ။ အခု သူဖုန်း ဆက်သည့် နေရာကို ဘာဘာ စမ်းတဝါးဝါး မနည်းစုံစမ်း၍ ရောက်လာ ခဲ့ရသည် ။ လိပ်စာအတိုင်း ကားငှားလာခဲ့ရာ ခြံရှေ့တစ်ခြံမှာ ကားရပ် သွား၏။

"ဒီနေရာဆိုတာ သေချာရဲ့ လား ဦးလေး"

"သေချာပါတယ်။ ဒါနဲ့ သမီးက ဒီနေရာကို ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ ... ဟို မေးတာ တစ်မျိုးတော့ မထင်ပါနဲ့ ကွယ်။ ဒီနေရာက မိန်းကလေးတွေ သိပ်မလာတတ်လို့ ဦးလေးက မေးကြည့်တာပါ"

"ရှန် ... အော် ... သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ ပါ"

ကားရပ်ထားရာကနေ ဆင်းပြီး အထဲကို ဝင်သွားလိုက်သည် ။ အ စောင့်တွေကတော့ ထူးဆန်းသလို ကြည့်နေ၏။ ထိုအချိန်မှာ လက်ထဲက ဖုန်းက အသံမြည် လာလေသည် ။

"မင်း ရောက်ပြီလား။ တည့်တည့်ဝင် လာပြီး ဘယ်ချိုးလိုက်။ အဲဒီမှ ရှိနေမယ်"

သူပြောသည့်အတိုင်း ဘာဘာ ဆက်သွားလိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ချိုး

လိုက်တော့ တံခါးပိတ်ထားတာ တွေ့ရသည် ။ သူ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး မေး
လိုက်တော့

"တံခါးကို တွန်းပြီး ဝင်လာလိုက်"တဲ့ ။

ဘာဘာ သူပြောသည့် အတိုင်း တံခါးကို တွန်းကာ ဖွင့်ဝင်သွားလျှင် .

..

"ဟင် ... အား ... "

"ဟ ... "

"ဟာ ... "

"ဗွမ်း"

ဘာဘာမျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားကာ ချက်ချင်း ကျောခိုင်းပစ်လိုက်
၏။ မျက်လုံးတွေ ပိတ်လိုက်ပေမဲ့ မြင်လိုက်ရသည့် အဝတ်စားမဲ့
ယောက်ျားတွေရဲ့ ပုံရိပ်ကာ မျက်လုံးထဲက မထွက်ပေ။ ဘာဘာ ရုတ်တ
ရက် ဝင်လာလိုက်တာကြောင့် အတွင်းခံ သေးသေးလေးတွေနဲ့ ရေစိမ်
နေသည့် သူတွေလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ရေထဲငုပ်သွားလေသည် ။
တချို့ကလည်း ယောင်ယောင်နနနဲ့ တဘက်ကို ဆွဲယူပတ်လိုက်၏။ ဘာ
ဘာ ရှက်ကာ ပြေးထွက်လိုက်လျှင်

"အ ... "

ဘာဘာလက်ကို တစ်ယောက်ယောက် ဆွဲထားလိုက်၏။ ဘယ်သူလဲ
ဆိုတာ သိပေမဲ့ ဘာဘာ မော့မကြည့်တော့ပါ။ ရှက်သည့်စိတ်ကြောင့် မျ
က်နှာတစ်ခုလုံး ထူအမ်းကာ မျက်ရည်တွေပါ ရစ်ဝဲ လာလေသည် ။

"ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ ဒီထိ ရောက် လာပြီးမှ တော့ ယူသွားလေ"

ဘာဘာ့ရဲ့ လက်ထဲကို ပိုက်ဆံတွေ အထပ်လိုက် ထည့်ပေး၏။ ဘာ
ဘာသူပေးသည့် ပိုက်ဆံတွေကို ခါချပစ်လိုက်သည် ။ လက်ကိုလည်း
ပြန်ရုန်းလိုက်ကာ ဒီကနေ ထွက်သွားဖို့ တာဆူနေ၏။ ဒါကို သူက ပြန်
ဆွဲထားကာ ...

"ဘာလဲ နည်းလို့ လား။ ဒီကနေ ပြန်မထွက်ဘဲ အတူထိုင်ပေးရင်
နောက်ထပ် ငါးသိန်းထပ်ပေးမယ်"

အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်လို သူမဲ့ကာရွဲ့ကာ လက်လေး ငါးချောင်း
ထောင်ကာ ပြောနေလေသည် ။ အားကစား ခမ်းမတုန်းကလည်း သူမ
နဲ့ သူမ သူငယ်ချင်းတွေ စကားပြောတာ သူကြားလိုက်ရသည် ။
သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပင် ငွေကို အရယူသည့်မိန်းမ။

"ရှင် ... ရှင် ... ကျွန်မကို သက်သက်အရှက်ခွဲတာ"

ဘာဘာ့ အသံလေးတွေတုန်ကာ မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ် ကျ
လျက်ရှိ၏။ သူဆွဲထားသည့်လက်ကို နောက်ထပ်ပြန်ခါချကာ အတင်းထွ
က်ပြေး လာခဲ့သည် ။ နေစစ်မီးက လက်ထဲမှာ ရှိနေသည့် ပိုက်ဆံကို သူ
မနောက်ကို လိုက်သွားကာ ပေး၏။

"နောက်ထပ် ငါးသိန်းအတွက် မထိုင်ချင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒါ ဒီကို
ရောက်လာတဲ့ အတွက် မင်းရမယ့် ပိုက်ဆံပဲ။ ယူသွား"

"ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ မယူဘူး။ ရှင် ကျွန်မကို လျော်ကြေးပေးတာ မ
ဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်မကို ခေါ်ပြီး အရှက်ခွဲတာ ... အဟင့် ... ဟင့် ...
ယောက်ျားတွေ ရှေ့မှာ ကျွန်မကို သက်သက်အရှက်ခွဲတာ ... "

"ဟိတ် ... "

သူ့ရှေ့ကနေ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဘာဘာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည် ။ ဒီတစ်

ခါတော့ သူလည်း အနောက်မှာ ပါမလာခဲ့တော့ပါ။ မျက်လုံးထဲမှာ စွဲကပ်လာသည့် ယောက်ျားတွေရဲ့ ပုံရိပ်ကို ဖျောက်ဖျက်၍ မရပေ။ မျက်မှန်တပ်ထားပေမဲ့ ဘာဘာ့အမြင်တွေ တဖြည်းဖြည်း ဝေဝါး လာလေသည်။ မျက်ရည်တွေလည်း ပြည့်သိပ်လာ၏။ ပြီးနောက် ဘာဘာ့ဘဝ ဝေဝေဝါးဝါးနှင့် အမှောင်ဖုံးအုပ် သွားလေသည်။ ။

"ငါတို့ တွေ စိတ်ပူလိုက်တာ ဘာဘာရယ်။ နင်အခု အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ပြေပါတယ်"

"နင့်အသံကလည်း အားမရှိလိုက်တာဟယ်"

ဘာဘာ ကားတိုက်မှုဖြစ်သည့် သတင်းကြောင့် စဲရာနဲ့ ဆူးခိုင်ရောက်လာကြသည်။ ။ အိမ်မှာ လူခြောက်ယောက်လောက် ရှိပေမဲ့ သူမတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ဘာဘာ့ကို စိတ်ပူနေကြသည်။ ။ ဘာဘာတစ်ယောက်တည်း နေနေကျမို့ အိမ်ကလူတွေက ဘာဘာ့အနားမှာ မနေကြပေ။ ဖေကြီးကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့ သူမအားပေ။

"ဘာဘာ ... "

"ဟင် ... "

"နင့်ကို ... လူနှစ်ယောက် လာရှာတယ်"

"ကောင်မလေးတွေလား"

"အင်း ... "

"ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်သူပဲ အကူညီလာတောင်းတောင်း ငါကူညီလို့ မရတော့ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ... "

"ငါ့မျက်လုံးတွေ ခွဲရတော့မယ်။ ဘယ်လောက် ကြာမယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါမခွဲစိတ်ချင်ဘူးဟာ ... ဒါပေမဲ့ ကံတရားကြောင့် မဖြစ်မနေ ခွဲရတော့မယ်။ ယာဉ်တိုက်မှုကြောင့် ငါ့မျက်လုံးတွေ ဒီထက်ပိုပြီး ဆိုးလာနိုင်တယ်တဲ့ "

"ဘာဘာရယ် ... "

ဘာဘာ့အတွက် သူငယ်ချင်းတွေလည်း စိတ်မကောင်းပါ။ ဘာဘာကြောင့် မခွဲစိတ်ချင်ဘူးဆိုတာ မသိပေမဲ့ အခုလို စိတ်ညစ်နေတာ မြင်ရလို့ စိတ်မကောင်းပေ။

"တီ ... တီ ... "

ကားဟွန်းသံကြောင့် ဘာဘာ့ ကိုယ်လေးမတ်သွား၏။

"နင်တို့ ဖေကြီးရှေ့မှာ ငါ့မျက်လုံးနဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ကူညီတဲ့ ကိစ္စ မပြောနဲ့ နော်။ ဖေကြီး ဒေါသထွက်သွား လိမ့်မယ်"

"အေးပါဟယ် ... မပြောပါဘူး"

ဘာဘာ့ရဲ့ မွေးရာပါ အားသာချက်လို့ ပဲ ပြောရမလားမသိတဲ့ ညှို့စွမ်းတွေ ဘာဘာ့မှာ ရှိနေခဲ့သည် ။ သူတို့ လည်း ဘာဘာပြောပြမှ သိခဲ့ရသည် ။ ဘာဘာ့စိတ်ကနေ တပြီး ဖြစ်ချင်တာကို တစ်ဖက်လူရဲ့ မျက်လုံးကို ကြည့်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်ရုံနဲ့ တစ်ထိုင်တည်း ပြည့်၏။ ဒါကို

တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ သိကြရာမှ တစ်ဆင့်ပွားကာ မိန်းကလေး
အချို့က ဘာဘာ့ဆီ အကူညီ လာတောင်းကြတော့သည်။ ။ အခုတော့
ဘာဘာ့မျက်လုံး အခြေအနေကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ အကူညီ မပေးနိုင်
တော့ပေ။

"သမီးငြိမ်း ... "

"ရှင် ... ဖေကြီး ... "

ဘာဘာ့ရဲ့ အဖေ အသံပေးကာ အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

"သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေတာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ဦး ... အခုပဲ ပြန်ကြတော့မလို့ ပါ"

စဲရာက သွက်လက်စွာ ဖြေလိုက်၏။

"နောက်လည်း သမီးငြိမ်းဆီ လာလည်နော် ... "

"ဟုတ်ကဲ့။ သမီးတို့ သွားတော့မယ်နော် ... "

"အေးအေး ... "

သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်သွားကြတော့ ဖေကြီးက ဘာဘာ့ရှေ့မှာ ထိုင်
ကာ လေးလေးနက်နက် ကြည့်နေလေသည်။ ။

"ဖေကြီး ငြိမ်းကို ပြောစရာ ရှိလို့ လားဟင်"

"ဟုတ်တယ်သမီး ... "

"ပြောလေ ဖေကြီး"

"သမီးငြိမ်းကို မျက်စိခွဲစိတ်ဖို့ နည်းနည်း နောက်ဆုတ်ရလိမ့်မယ်။
မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ စီစဉ်ပေးမယ်နော်"

"ဖေကြီး ... "

"ဟင် ... "

"မင်္ဂလာပွဲဆိုတာက ဘာလဲဟင်။ ဖေကြီး နောက်အိမ်ထောင် ပြု
တော့မလို့ လား"

"ဖေကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးငြိမ်း အတွက်ပါ"

"ရှင် ... "

"ဟုတ်တယ်။ ဖေကြီးဒီတစ်ပတ်ထဲမှာ စီစဉ်ထားတယ်"

"ငြိမ်းကိုတောင် ဘာမှ မမေးတော့ဘူးလားဟင်"

"သမီးငြိမ်းက ဖေကြီးသဘောကို လက်မခံမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး ဆို
တာ ဖေကြီးသိတယ်"

ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာဘာ အခုချိန်ထိ ဖေကြီးစကားဆို လွန်ဆန်ခဲ့တာ
ဘာမှ မရှိပေ။ အခုလို ကြီးမားတဲ့ ကိစ္စမပြောနဲ့ အဝတ်စား ဝတ်တာကိုပ
င် ဖေကြီးမကြိုက်တာ မလုပ်ရဲခဲ့ပေ။

"ဖေကြီး ပြောတာ ငြိမ်းလက်ခံပါတယ်။ ပြီးတော့ ငြိမ်းဖေကြီးကို
ပြောစရာရှိတယ်"

"ဘာပြောမလို့ လဲ ပြောလေ"

"အခု ငြိမ်းမျက်လုံးတွေ တအားဆိုးနေပြီ ဖေကြီး။ ဘာမှ သေချာ မ
မြင်ရတော့ဘူး။ ဒီအခြေအနေနဲ့ ငြိမ်းလက်ထပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလားဟင်"

"ဖြစ်အောင်တော့ စီစဉ်ရမှာ ပေါ့။ မင်္ဂလာပွဲ မြန်မြန်လုပ်မှ
အဆင်ပြေမှာ မို့လို့ ပါ။ ဖေကြီးကို နားလည်ပေးနော် သမီး"

"ငြိမ်း ဖေကြီးကို အမြဲနားလည် ပြီးသားပါ။ ငြိမ်းတစ်ခုတော့

တောင်းဆိုပါရစေ"

"သမီးငြိမ်း တောင်းဆိုတာကို လိုက်ရောမှာ ပါ။ ပြောပါ"

"မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဖေကြီးက ငြိမ်းကို သီးသန့်လက်ဖွဲ့ပေးပါ။ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးဘက်က လက်ဖွဲ့ကိုလည်း ငြိမ်းတို့ ဘာသာ ယူပါရစေ။ ဟိုဘက်က ငြိမ်းကို ဘာပဲပေးပေး ငြိမ်းအကုန်ယူမယ်"

"ဒီစကားကို တစ်ဖက်ကသာ ကြားသွားရင် သမီးငြိမ်းရဲ့ သိက္ခာကို ထိခိုက်နိုင်တယ်"

"ငြိမ်း ဖေကြီးကိုပဲ ပြောတာပါ"

"ဟုတ်ပြီ ဖေကြီး အကုန်သဘောတူတယ်"

ဖေကြီးမျက်နှာ ကြည်လင်သွား လောက်သည့် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကာ ဘာသာနောက်ထပ် တောင်းဆိုဖို့ ကြိုးစားကြည့်မိသည် ။

"ဟိုလေ ဖေကြီး"

"အင်း ... "

"ငြိမ်းရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို မေကြီးကို ခေါ်လို့ ရလားဟင်"

"တိတ်စမ်း ... သမီး ... "

ဖေကြီးရဲ့ အသံကြောင့် ငြိမ်းကိုယ်လေးပါ တုန်သွားလေသည် ။ နောက်ထပ်လည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မဟရဲတော့ပါ။

"ကိုကိုမျက်နှာကြီးက မိန်းမရတော့မယ် ဆိုတော့ ပြုံးအိနေတာပဲ ...
ဟိ ... ဟိ ... "

"တယ် ... ဒီကောင်မလေးတော့ ... ထုလိုက်ရင်နာဦးမယ်"

"မေမေရေ ... ကိုကို သမီးကိုရိုက်နေတယ် ... "

"ဘယ်မှာ ရိုက်ရသေးလို့လဲ"

"ကိုကို ရိုက်မှာ စိုးလို့ ကြိုတိုင်ထားတာ ... ဟီး ... "

ညီမလေးကို နေစစ်မီး စိတ်မဆိုးရက်ပါ။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်
တည်းမို့လည်း ချစ်မဝပေ။ မေမေရှိသော်လည်း မေမေ့အလုပ်တွေက အ
ချိန်ပြည့်နေရာ ယူထားသည် မို့ သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်နဲ့ ရှိသည့်
အချိန်က ရှားသည် ။ ဒါတွေကိုလည်း သူတို့ နှစ်ယောက် အပြစ်မမြင်ပါ။
မေမေက မိန်းမသားပေမဲ့ သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်အတွက် စီးပွား
ရှာပေးသည် ။ ယောက်ျားသားတွေနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်
သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ လိုသမျှ ပိုက်ဆံကိုလည်း ညည်းညူချင်းမရှိ
ထုတ်ပေးသည် ။ အစစအရာရာ မေမေအပင်ပန်း ခံထားသည် ကို သိနေ
တာကြောင့် အခုလို မေမေ တောင်းဆိုလာတာကို မငြင်းပယ်ရက်ပေ။
မေမေ့မှာ အခက်ခဲရှိ၍ သာ သူ့ကို ချက်ချင်း မင်္ဂလာဆောင်ပေးသည် ဆို
တာကို နားလည်နေသည် ။

"ကိုကို ... "

"ဟင် ... "

"မမက ချောလားဟင်"

"ကိုကိုတောင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူးလေ။ မေမေက
ရုတ်တရက်ကြီး စီစဉ်တာ"

"ဟုတ်တယ်နော် ... မေမေ့မှာ ဘာပြဿနာရှိလို့ လဲ မသိဘူးနော်ကိုကို"

စဉ်းစားသလိုလေး ပြောနေသည့် ညီမလေးတောင် ဒီလောက်ထိ စဉ်းစားတတ်တာ သူဒီမင်္ဂလာပွဲကို လက်ခံလိုက်တာ မှန်ကန်သွားလေသည်။ ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ဘဝင်မကျတာတော့ ဖြစ်မိသည်။ ။ သို့သော် မေမေဘာမှ မပြော၍ သူမေးဖို့ စိတ်မကူးတော့ပေ။ မေမေ စီစဉ်တဲ့ ကိစ္စမှာ မကောင်းတာတော့ မရှိဘူးဆိုတာ ယုံကြည်နေမိသည်။ ။

"သားနဲ့ သမီး ... "

"ရှင်မေမေ"ဗျာ မေမေ ... "

မေမေအနား ရောက်လာ၍ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး အမေကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

"သားမေမေ့ကို စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်"

"စိတ်မဆိုးပါဘူးမေမေ။ မေမေက ကောင်းစေချင်လို့ စီစဉ်တာ သားလက်ခံပါတယ်"

"မေမေလည်း အစကတော့ အစီစဉ်မရှိပါဘူး သားရယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ့မှာ အခက်ခဲနည်းနည်း ရှိလာလို့ အခုလိုစီစဉ်လိုက်ရတာ။ သားနားလည်ပေးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ။ သားနားလည်ပါတယ်။ ... မေမေ"

"ဟင် ... ပြောလေသား"

"ဟိုဘက်က မိန်းကလေးကရော လက်ခံလားဟင်"

"ကောင်မလေး အဖေကတော့ လက်ခံတယ် ပြောတာပါပဲ။ ကောင်မလေးကိုတော့ မေမေက ဓာတ်ပုံပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်။ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးပါ။ သားနဲ့ တော့ နည်းနည်း ပုံစံမတူဘူးပေါ့"

"သူကရော သားလိုပဲ ကျောင်းတက်နေတုန်းလား မေမေ"

"ဟုတ်တယ်သား ... ကောင်မလေးက နောက်ဆုံးနှစ် တက်နေတာ။ သားနဲ့ ကျောင်း အတူတူပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေဂျာတော့ မတူလောက်ဘူး ထင်တယ်"

"ဒါတွေက ကိစ္စတော့မရှိပါဘူး။ မင်္ဂလာပွဲပြီးရင် ကျောင်းဆက်တက်ရမှာ မလား မေမေ"

"တက်ရမှာ ပေါ့ သားရယ်။ မေမေ ရှာနေတာတွေက ဟောဒီက သားနဲ့ သမီးရဲ့ ပညာရေးအတွက်နဲ့ အသုံးစရိတ်တွေ အတွက်ပဲလေ"

သားနဲ့ သမီးကို တစ်ဖက်စီမှာ ထားကာ ကြင်နာစွာ ပြောနေသည့် မေမေ့ကို သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်လုံး တိုးကြိတ်ကာ ပြန်ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

"မေမေ့ကို ချစ်တယ် ... မွ"

"မိခွဲလေး ... "

မေမေ့ပါးပြင်ကို မွေးမွေးပေးရင်း အေးစေသော် ပြုံးရယ်လိုက်တော့သည် ။